

en Merindtægt for Fiskerne af ca. 100,000 Kr. aarlig“. Og Kontrolløren fortsætter: „Samme Forhold gælder for de laasede Vande i saavel Skive-, Hjarbæk-, og Gravgaard- samt Skibsted-Fjorde“. Sluttelig udtaler han: „Det er min bestemte Mening, at man uden at skade Fiskeriet i nogen Retning kan frigive Fiskeriet efter Aal med Aalevaadet, og vil det være en Velgering mod Fiskerne af den største Betydning“.

Forslagsstillerne til det foreliggende Forslag kunne derfor ikke se rettere, end at de laasede Vandes Skudsmaal i al Almindelighed maa blive dette, at i Stedet for, som Meningen var, at Bestemmelsen skulde gavne Fiskeriet og bringe større økonomisk Udbytte af det, har den tværtimod utvivlsomt formindsket Udbyttet af Fiskeriet og dernæst skaffet en Mængde Fiskere en meget vanskeligere Adgang til at drive deres lovlige Erhverv, idet de, som bo ved de laasede Vande, skulle sejle gennem disse, inden de kunne komme til de lovlige Fiskepladser. Endelig er der endnu den meget uheldige Omstændighed ved Laasningen, at den har skaffet mange Fiskere Bødestrafte, som de i Reglen have afsonet ved Fængsel. Det er meget betydelige Ulemper — og den sidstnævnte er utvivlsomt ikke den mindst betydelige. Thi at have Lovbestemmelser, som vedkommende, for hvem de særlig ere givne, anse for urimelige og meningsløse, og som de derfor komme til at betragte som god Moral at bryde, det er meget uheldigt, og naar det saa fører til, at de vedkommende atter og atter blive grebne for Overtrædelse og idømte Bøder, — Bøder, de som Regel afsone ved Fængsel, er det ikke blot højst uheldigt for dem selv, men ogsaa for deres Familie og først og fremmest i høj Grad for Børnene, der opvokse i saadanne Hjem. De maa faa et mærkeligt Indtryk af, hvad der er Lov og Ret i Landet og i hvilket Forhold det kan være rigtigt at stille sig til, hvad Loven fastsætter. Naar det saa tilmed er saaledes, at ikke blot de vedkommende, som Loven er bestemt for, men ogsaa alle andre, som baade teoretisk og praktisk have beskæftiget sig med Sagen, ere enige om, at Bestemmelserne ere uheldige, og at man ikke igennem disse Bestemmelser kan naa det, man har villet, forekommer det mig, at der maa være al Grund til at skynde sig det mest mulige med at faa saadanne Bestemmelser ophævede.

Det samme Standpunkt staar Regeringen forhaabentlig ogsaa nu paa. I de før-

ste Forslag til Revision af Fiskeriloven, der bleve forelagte Rigsdagen i 90-erne — det første var vistnok i 1895—96 og det næste i 1896—97 — stod Regeringen fremdeles paa Standpunktet fra 5te April 1888 med Hensyn til Laasningen; den foreslog Laasningen opretholdt i den fulde Udstrækning, i hvilken det var fastsat ved Loven af 5te April 1888, men i Samlingen 1896—97 lykkedes det det til Behandling af Sagen nedsatte Folketingsudvalg at naa til Enighed med den daværende Landbrugsminister om fuldstændig at forlade Laasningen, idet der til Gengæld indsattes en Bestemmelse i Lovforslaget om, at naar mindst Halvdelen af de stemmeberettigede Fiskere ved vedkommende Vand androg derom, kunde Indenrigsministeren fastsætte Laasningsbestemmelser, men ellers ikke, og i det Lovforslag, der blev forelagt i Landstinget i 1898—99, staar den daværende Regering fremdeles paa det samme Standpunkt, at der ingen Gruod var til at fastholde Laasningen. Den Gang var det, at man spurgte Forstanderen for biologisk Station og Fiskerikontrolløren for Jylland om deres Mening, og de afgave saa de Erklæringer, hvis Indhold jeg allerede har refereret og citeret, og disse Erklæringer foranledigede da, at Landstinget fandt, at da der var Tvivl mellem de sagkyndige, var det forsigtigst at holde sig til den af de sagkyndige, der vilde opretholde nogen Indskrænkning i det fri Fiskeri i enkelte Vande, og Landstinget vedtog da, at Tiden for Aalefiskeri med Vaad skulde være noget mere begrænset i Vandet fra Hals til Løgstør og i Skive og Hjarbæk Fjorde end i den øvrige Del af Limfjorden, ellers var Laasningen helt ophævet i øvrigt, og det Standpunkt sluttede Regeringen sig til den Gang. Men jeg har det Indtryk, at det paa ingen Maade var med nogen videre Styrke, Landstinget stillede sig paa dette Standpunkt, det var kun, fordi der var nogen Uoverensstemmelse mellem de sagkyndige, og man kan vel ogsaa gaa ud fra, at det var med endnu mindre Styrke, Regeringen sluttede sig dertil, da den selv havde foreslaaet den fuldstændige Frihed. Særlig har jeg Grund til at tro, at man paa ingen Maade med nogen Styrke vilde holde paa, at der for Skive og Hjarbæk Fjorde skulde være en saadan Indskrænkning for Brugen af Aalevaad; naar de omboende Fiskere ikke ønskede det. Jeg haaber derfor, at der nu maa kunne naas Enighed om at foreslaa Laasningen hævet for de Vande, der ere nævnte i det foreliggende Forslag, og jeg vil haabe, det